

fielt Standpunkt, at henvise det omhandlede Andragende til Finantsministeren. Set fra Forpagternes Standpunkt ville disse sandsynligvis ogsaa kunne staa sig ikke saa lidt bedre ved at tage imod en mindre Godtgjorelse strax end imod en maaffe noget større Godtgjorelse, efter at de have maattet forsøge en Proces. Med disse Ord skal jeg understøtte det omtalte Forslag.

Maben: Det er i Anledning af Andragendet under Nr. 26, som er indgivet af Møller N. C. Barlentiu i Binderup Mølle, hvori han andrager om Erstatning for det Tab, der er paaført ham ved Indførelsen af den danske Lovgivning i de forhen til Hertugdømmet Slesvig hørende Distrikter, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet. Dette Andragende er i sin Tid indleveret her i Thinget af mig, og da Møllen er beliggende i min Valgfreds, er jeg temmelig nøie kjendt med det Forhold, som der omhandles. Det er aldeles ubestridt, at dette Andragende er jo, som den ærede Ordfører udtalte, en Gjenganger fra i Sjør. Forrige Aar blev det indstillet til Vedtagelse af et Mindretal i Finantsudvalget, men ved Afstemningen faldt det med 33 St. imod 30. Sagen har ogsaa tidligere været paa Dmtele ved en Forespørgsel, som blev stillet af det ærede Medlem for Wro (Stensrup) og mig i Sessjonen 1868. — 69 til den daværende Indenrigsminister. Idet jeg for en Del kan henvise til mine tidligere Udtalelser, kan jeg derfor fatte mig i Korthed, men jeg tror dog, det vil være nødvendigt at opstille Noget angaaende denne Sag i det ærede Things Grundring. Binderup Mølle var, ligesom alle andre Møller i Hertugdømmet Slesvig, tidligere en Domaine. Ved Kontrakt af 14de Mai 1844 blev den bortsolgt som en Arveforpagtningsmølle med Malevangsret fra hele det Møllen tillagte Ewangsdistrikt og med Møllehoveri fra samt lige Beboere i Ewangsdistriktet imod en konstant Kjøbesum og med Paalæg af en aarlig Kanon af 350 Rd. Dette Arveforpagtningsforhold blev senere ophævet ved en Kontrakt med Regjeringen af 8de August 1865, hvor-

ved Møllen overgik til fri Eiendom. Forordningen af 6te Februar 1854 affstafte Mølletrang og Møllehoveri i Slesvig, og Binderup Mølle fik i den Anledning en Retsættelse af 106 Rd. 65 S., i den aarlige Kanon, medens Resten af den omhandlede Kanon endnu svares af Møllen som en Fordebogsafgift med en Sum af 243 Rd. 31 S. Saa længe de slesvigiske Love gjaldt for Binderup Mølle, kunde en saadan Fordebogsafgift svares, da disse ikke tillode Dpførelsen af nye Møller, undtagen under særlige Omstændigheder. Forordningen af 26de Februar 1854 tillod vel i sin § 10 Dpførelsen af nye Møller, men dette kunde kun ske, hvor der bevislig var Maletrang tilstede, og det skulde da ske efter Koncession og imod at erlægge 25 Rd. pr. Kværn, hvilket jo er langt fra at være Møllefrihed. Men nu kommer den danske Lovgivning, idet Loven af 16de Februar 1866, den saakaldte Inkorporationslov, bestemte, at efter den 1ste April 1867 skulde alle de danske Love gjælde i de inkorporerede Distrikter, altsaa ogsaa Loven af 14de April 1852 om Frigivelse for Mølleneringen. Denne Lov siger jo, at i Aaret 1862 skal Mølleneringen være aldeles fri i hele Kongeriget. Nu skulde man jo synes, at det vilde have været rigtigt, om Loven af 16de Februar 1866 havde bestemt, at førend efter 10 Aars Forløb, altsaa først til 1ste April 1877, skulde Mølleneringen ikke være fri i de indlemmede Distrikter, saa at de daværende Møller, ligesom Møllerne i Kongeriget, kunde have en længere Tid at forberede sig paa en saa gennemgribende Forandring. Dette skete imidlertid ikke, og jeg antager, at der maaskee ligge en Forglemmelse til Grund, derfor, thi dersom Spørgsmaalet var blevet reist her i Thinget, vilde disse saa Møller de samme Rettigheder, som man tilstod Kongerigets Møllere. Man gav saaledes kun de slesvigiske Møller lidt over 1 Aars Frist, indtil Møllefriheden traadte fuldstændig i Kraft. Loven af 14de April 1852 gav endvidere de danske Møllere Frihed for Næringsstat, idet den borttog Møllestyldshartforret; dette kunde ikke komme de slesvigiske Møllere til Gode, thi de havde intet Mølle-